

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 31.

V četrtek 3. veliciga serpana 1854.

Tečaj VII.

Miserere: Usmili se!

Petdeseti Davidov, četrty spokorni psalm.

Oh! usmili se me, usmili.
Moj Gospod in Bog premili!
In z obilno milostjo
Zbriši mi pregreho vso.

Bolj mi zmij vso nepravicoost,
Bolj mi scisti vso krivicoost;
Ker svoj greh zares spoznam,
Pred oči ga vedno imam.

Res je slaba stvar gresila,
Tebe samiga žalila;
Skaži pa se zvestiga,
Nar bolj milostljiva.

Glej, od kdaj sim grehu v lasti,
Z rojstvom me je imel v oblasti,
Le resnico ljubis ti,
Me učiš skrivne reči.

Bog, pokropi me z višave,
Me očisti z vodo sprave;
Ti mi zmij vse madeže,
Bolj od snega ubeli me.

Daj mi slišati veselje,
Duši revni spolni želje;
Mojih grehov več ne glej,
Vse jih zbrisane imej.

Čisto serce v meni stvari,
Pravga duha mi podari;
Ti me ne zaverzi kdaj,
Svojga Duha se mi daj.

Spet mi daj sladkost nebesko,
Pokrepčaj slabost človeško;
Čem učiti grešnike,
Boljsati krivčnike.

Vzemi preč pregreho mojo,
De častim pravico tvojo;
Bog, odpri mi usta sam,
De ti vredno hvalo dam.

Ni ti všeč daritev klavna,
In ne veseli te žgavna;
Duh ponižan, stert je dar,
Ki ne zveržeš ga nikdar.

Ravnaj z nami milostljivo,
Daj nam blagor dobrotljivo,
De prejemal boš dari
Hvale, slave in časti.

Hicinger.

Braterna živiga Roženkranca na Kalobji.

(Dalje in konec.)

Dolžnosti braterne živiga roženkranca so:

1. Vsi udje so v Jezusovi službi in še posebno

sini in hčere Matere Marije Device, zatoraj naj si perzadevajo po mislih in željah, po besedi in djanju njima zmerej podobnejši biti; naj Jezusove nauke spolnujejo, Marijne čednosti posnemajo; naj bojo goreči za Božjo čast in v prejemanju sv. zakramentov (nar manj štirikrat v letu); z eno besedo naj drugi drugimu po vsi moči v nebesa pomaga.

2. Pomočnik — pomočnica — pazi, a) de vsi udje odstavke svojiga dela roženkranca po redu molijo; vsaki začne moliti z očenašem, za tem 10 česenasimarij s pristavkam in sklene s: Čast bodi Bogu O. S. in sv. D.; vsak naj še 2 česenasimarij za uboge verne duše v vicaht zmoli, če mu je mogoče; udje naj se predstavljajo o kvaternih nedeljah, tako de vsak v to nedeljo iz 1. odstavka v 2., iz 2. v 3., iz 3. v 4., iz 4. v 5., iz 5. v 1. tistiga dela stopi, in kadar po 5kratnim premikovanju cel del obmolijo, se vsi s svojim pomočnikom — pomočnico — iz 1. v 2. del, iz 2. v 3. in iz 3. v 1. itd. prestavijo; b) pomočnik naj gleda, de se vsi njemu izročeni lepo zaderžijo, naj napake odvrcaje, pregreške vpričo 4 oči pametno svari, po potrebi voditelju naznani; pa so tudi bratje med seboj, ali pa tudi voditelja v pričo 4 oči svariti ali pa voditelju naznaniti dolžni.

3. Voditelj naj a) pazi na svoja pomočnika — voditeljica na pomočnici — de ne molita oba eniga dela, ampak po redu, b) naj gleda, de pomočnika svojim lepe izgleda dajeta, de jim kake krivice ali enostranosti ne delata, zato jima svetuje, jih poduča, kako naj ravnata, jih k dobriemu nagiba in po potrebi z lepo svari.

4. Vojvodi naj gledajo na svoje voditelje — vojvodinje na voditeljice — de svoje lepo vodijo, nobeniga pohujšanja, kletve, plesa, obiskovanja pivnic ne terpijo, de svojim s čednostmi lepiga zaderžanja, pobožniga življenja svetijo. Vojvodi sami morajo pa lep izgled vsih čednost, svitla luč biti, de se njihovi po njih delih ravnajo in hvalijo Očeta, ki je v nebesih. Vojvodi so namestniki Jezusovi, vojvodinje namestnice Marije Device, naj si torej perzadevajo tudi njima podobni biti.

5. Vsak sprednik se mora po sv. čednostih, posebno po ponižnosti in gorečnosti poznati: kolikor viksi je kdo, za toliko ponižnejši naj bo; kolikor ponižnejši je kdo, za toliko bolj je, podoban naj ponižnejšemu Jezusu, ki se je desiravno Sin Božji, ponižal do smerti — in sicer do smerti na križu, toliko bolj podoben Marii,

ki se je, desiravno kraljica zemlje in nebes, le deklo Gospodovo imenovala. Bog prevzetnim zoperstoji, ponižnim pa svoje gnade deli; napuhnjene ponižuje, ponižne pa povikšuje.

6. Sviri naj vojvoda voditelja, ta pomočnika — vojvodinja voditeljica, ta pomočnica — pa tudi eden družiga ali svojiga prednika, pa vselej le v pričo 4 oči; in v greh je od tega drugim, se bolj pa nebratam razodeti; le če svarjenje ni zdalo, se privzame ud tiste rože, ali po potrebi cela roža skupej stopi, pa tudi tukaj mora čisto vse med brati ostati; ako je bilo tudi zdaj zapstoj, se nepoboljšani brat svojimu vojvodu, — sestra svoji vojvodinji naznani, — kateriga zopet lepo opominja in sviri, zraven pa celimu rožnimu germu svetuje za nesrečnika moliti itd. — Če pa to ni pomagalo, potem ga še le vojvoda dušnemu pastirju naznani, kateri — pa le sami oni — terdovratniga v zboru pričo vse bratovšine odveržejo (kar se pa redko redko zgodi) in svetujejo za zgubljeniga moliti, postiti se . . . kateri le po letni poskušnji in po vidnim poboljšanju zopet zamore v družbo vzeti biti, pa vendar ne v poprejšni venec, kamor je že drugi ud nastopil.

* Take molitve veliko veliko pomagajo grešnike poboljšati, druge pa v stanovitnosti utrditi. Grešnika v serce presune, kadar vidi, kako nedolžni goreče zanj molijo; njegova pregreha pa tudi nesreča se mu pred oči postavi in vest mu pokoja ne da. V resnici take molitve, posti in solze za grešnike per Jezusu in per Marii niso zgubljene! Oh molimo, le molimo za grešnike, naše molitve ne bodo zapstoj; naj se pa ravno grešniki ne poboljšajo, naše zasluženje per Bogu bo vendar toliko, kakor de bi bili ves svet spreobrnili.

7. Vsi udje naj se med seboj kakor bratje in sestre ljubijo, kakor otroci ene Matere Marije Device; naj se varujejo klafanja, kletve in vasovanja, nespodobniga (posebno ponočniga) ukanja in znanja z drugim spolam, gizdosti, nečistosti in lenobe, naj se ogibajo plesa, pijančevanja in slabe tovaršije in naj zraven dopoldanske tudi popoldanske službo Božjo radi obiskujejo; zoper klafače, zasmehovavce svete vere in sv. reči, zoper pohujšljivce in zapeljivce naj se z združeno močjo nasproti stavijo, po potrebi pa dušnemu pastirju naznajo. Če pa od hudobniga sveta zato kako žal besedo slišijo, naj jo Jezusu in Marii darujejo, katera sta se veliko več prestati imela; vesele se, zakaj vaše plačilo bo obilno v nebesih.

8. Posebno se pa bratam in sestram priporočijo domači, pa vsi zapušeni bolniki, še bolj zastarani grešniki na smertni postelji — pa tudi zapušeni ali zanemarjeni otroci, ki brez staršev ali pa z zanikernimi redniki hodijo po široki cesti v večno pogubljenje. Tudi za te sirote je tekla Jezusova kri, tudi za nje je Jezus umerl . . . Kdor takiga sprejme, Jezusa sprejme.

9. Če brat ali sestra umerje, naj brata bratje, sestro sestre k pogrebu zaneso, in vsi skupej, saj bližnji spremijo; ako je bil umerli reven, naj mu cela družba pošten pokop preskerbi, in vsak ud saj en roženkranc (s 3 deli) za rajniga ali rajno o priložnosti pomoli; zato se umerli na znanje dajo.

10. O zapovedanih praznikih so po popoldanski službi Božji očitni zbori živiga roženkranca v cerkvi,

kateri dušni pastir sami vodijo. Vsakimu udu je perpušeno od vsih sem spadajočih reči govoriti, svoje dvome odkriti, za kak svet, potreben nauk itd. poprositi. Tukaj se pomenijo od vsih naprav, pa tudi za odvernjenje napak, znaniga pohujšanja, za lepšanje cerkve i. t. d. Sklenejo se taki zbori z lepim opominovanjem k stanovitnosti, z molitevjo, s petjem.

* Nekateri duhovni se takih zborov bojijo, ker mislijo, de so težavni ali de jim bo tvarina učenja posla, pa ni tako; iz lastne skušnje povem, de so taki zbori nar veči veselje dušniga pastirja, ki vselej prehitro minejo, in tvarine nikdar ne zmanjka. Svetujem pa vendar, de se dušni pastir na te zборе nekoliko pripravijo in kaki dober cerkveni list imajo, p. Zgodnjo Danico (tudi Novice Ljubljanske marsikaj koristniga perneso.) — Sicer dušniga pastirja res marskaka težava, sitnost ali kaka beseda od nasprotnikov sv. bratovšin zadene, ali za dobro unet mašnik se take malinkosti ustrašil ne bo; vse se premore v Jezusu in po prošnji Marije Device.

S k l e p.

Glejte, koliko dobrot, koliko gnad in žegna Božjiga za dušo in za telo iz lepiga verta sv. roženkranca izvira!

Ljubi Slovenci! ako se v vašim mehkim sercu le še kapljica katoliškiga življenja v solnčni zarji gnade Božje vtrinja, ako v vaših dušah le še iskrica ljubezni do Jezusa in Marije tli, oh hitite v rajski vert milosti Božje, zapišite se v živi roženkranc, — nabirajte si nebeških rožic, ki v presvetim Jezusovim in neomadežanim Marijnim sercu tako lepo in izveličansko cvetijo, pletite iz njih Jezusu in Marii nar lepši venec, sebi pa nestrohljivo krono sv. raja — s pobožno molitevjo in premišljevanjem sv. roženkranca.

Prederzmem se ziniti, de se mi braterna ali družba živiga roženkranca nar boljši, nar koristniši dozdeva; ne le zato, ker nar imenitnejši skrivnosti naše sv. vere zapopade, ne le zato, ker nam nar lepši izgled Jezusoviga in Marijniga življenja, terpljenja in veličastva pred oči stavi; ne le zato, ker je nar perpravniši živo vero, stanovitno zaupanje in gorečo ljubezen v naših sercih obuditi in živiti; ne le zato, ker je naša ljubeznjiva Mati Marija sv. roženkranc svojim, z drago ceno Jezusove sv. rešnje kervi odkupljenim, otrokam moliti naročila; ker je ena zmed nar starejših bratovšin sv. kersanske katoliške cerkve; ker nam nar več izgledov podati zamore, de se je Bog revnih zemljanov v dušni in telesni sili zopet usmilil; — temuž zato, ker ima braterna živiga roženkranca to posebno prednost, de se vsi udje med seboj zavežejo (k komur je ta braterna po svojih delih, rožah, rožnih germih, rožnih vertih kaj perpravna), eden na drugiga paziti, de se molitve prav opravljajo, de v sv. pobožnim življenju napredujejo, de se greha varujejo, de se spodbadajo, lepo opominjajo, na tihim svarijo, in ako to ne zda, za nesrečne brate molijo, de združeni v sv. čednostih rastejo in si roko podajajo, de nobeden ne opesa na težavni poti v sv. nebo. — Zatorej serčno ljubljani Slovenci, rojaki moji, bratje in sestre Jezusa Kristusa, sini in hčere Marije prečiste Device! berite, prevdarite, stopite — v braterno živiga roženkranca v povikšanje Božje časti, v spreobrnjenje nevernikov in krivovercov, v poboljšanje grešnikov, v pospešenje pobožniga življenja, itd.,

za kar vas prosim v presladkim imenu Jezusa, Marije in sv. Jožefa.

Hvaljen bodi Jezus Kristus! J. V.

All dajo protestanti katoličanom, kar jim gre?

„Na svetu boste britkost imeli“, je rekel Jezus svojim učencem per zadnji večerji (Jan. 15, 33). To prerokovanje Odrešenikovo se je spolnilo res nad njegovimi učenci, pa se je spolnovalo in se še vedno spolnuje tudi nad njegovo sv. katoliško cerkevjo. Že njeni lastni otroci jo toliko žalijo s svojo nepokoršino, kakor nam to zdaj pričuje nekersanski duh sardinske vlade v Turinu, in tesinske na švajcarskim; še huji britkost pa mora ona terpeti od nekatoliških vlad, katere čez njene otroke gospodarijo. — Slišali smo ravno od solza vredne osode milijonov katoličanov, ki so pod oblastjo odcepljenih Rusov; luteranska vlada na švedskim zapera in iz dežele preganja še zméraj vsakiga Šveda, ki bi se pokatoličil. Badenski protestantski veliki vojvodič stiska, odéra in muči svoje katoliški cerkvi zveste podložne po svojih vradnikih. V Meklenburgu ne pusti luteranski veliki vojvoda katoliškemu grajsaku Kettenburgu, da bi v njegovim gradu katoliški duhoven prebival in sv. mašo bral, akoravno je katoliški, luteranski in kalvinski veri po celi Nemčiji prostost vere v Dunajskim zboru l. 1814—15 zagotovljena.

Protestantska prajsovska vlada je sicer pod sedanjim kraljem Friderikam Vilhelmam IV. katoličanom močno polajšala butaro, ktero so mogli oni do l. 1840 nositi; ali kako daleč je še, da bi bila ona svojim katoliškim podložnim tako pravična, kakor protestantskim, naj pokaže sledeča pergodba:

Renanski katoličani, ki so še le v francoskih vojskah in v l. 1814 pod Prajsovsko oblast peršli, so imeli nekdaž katoliške vseučiliša v Kelnu (l. 1385—1797), v Erfurtu (l. 1392—1810), v Trieru (l. 1454—1797), v Paderbornu (l. 1616—1819) in v Muensteru (l. 1631—1818, vender l. 1824 kakor modro- in bogoslovsko učilnica nekoliko oživljena). —

V l. 1818 je kralj Friderik Vilhelm III. v Boni novo vseučiliše utemelil za katoliške in protestantske Renjane. Se ve, da je večina katoliška. Kako se pa tukaj pravica in enakopravnost rabi?

V Boni je na leto po 200 katoliških bogoslovcov; za nje so 4 redovni učeniki postavljeni in 1 zunaj reda. Ti možje dobijo na leto 3000 tolarjev (po 1 in pol gold.) skupej plačila. Protestantskih bogoslovcov je v Boni na leto 20—40, in ti imajo 6 učencikov, ki 6000 tolarjev na leto plačila dobivajo. — Modroslovje uči v Boni 19 protestantskih učencikov in 4 katoliški; zdravilstvo 4 protestantski in 2 katoliška, pravoslovje 5 protestantskih in 3 katoliški. Učencikov zunaj reda je 11 protestantskih in samo 3 katoliški. Služba učenika za katoliško zgodovino je že leto in dan izpraznjena; zdaj sta obedva protestantska učenika zgodovine za to službo vladi nasvetvala človeka, ki ima protestanko za ženo in tudi svoje otroke v krivi veri redi! Zdaj bo vlada v Boni tudi protestantsko sobivališče za svoje bogoslovce naredila, in prav bati se je, da bo ono tikama zraven katoliškiga semeniša stalo! V Greifswaldi, v Halah in Kraljevecu (Königsberg), kjer so čisto protestantske vseučiliša, ni nobeniga sobivališa, — le v Boni, skoraj čisto katoliško mesto — v katoliški de-

želi, ga vlada vpelje. — Kdor ima oči, pač lahko tukaj spodjedanje katoliške vere zapazi. — V. S.

Vganka uganjena.

Kakor se leto vrti, in letni čas za letnim časom nastopa, tako de iz velike zime pridemo v veliko vročino: enako je človeško življenje. Kakor se kolo vrti in obrača, ter pride zgorej, kar je bilo spodej: tako pridejo tudi človeške reči okoli, in Bog je, kateri vrti to kolo. Jožef je jokal pred svojimi brati; čez kaj časa so pak bratje pred njim jokali. David je mogel bežati pred kraljem Savlom; in kmalo mu je Bog kralja v roke dal. K zaničevanemu Caheju je Jezus v hišo persel.

V neki fari na gorenski strani je živel zdajne dni kmet, Melhijor po imenu, posestnik cele zemlje, tudi premožen in v veljavi pri ljudeh, priden in priljuden, skerbel je za službo Božjo doma in v cerkvi; nihče ni govoril hudiga od njega, ker je bil dober kristjan, kakor je v tem kraju navada. Ta kmet je imel tri otroke: sina in dve hčeri. Se lahko ve, da je sinu svojo domačijo izročil, hčeri pa omožil, in sicer kakor previden mož dobro, na dobro zemljo, k dobri hiši, in k dobrim ljudem. Zeta pak, teh dveh hčér moža, sta kmalo eden za drugim umerla, in vdove ste se zopet omožile; ena pri dobro znanih, ena per neznanih ljudeh. Kaj mislite zdej, kakšina sta ta dva moža? Oba mlada, dobrih staršev, ne prazna na premoženji; pa oba pijanca, sleparja, goljufa in zapravljivca; oba sta mogla to leto svoje njive in travnike zavoljo pomankanja deržine in živine v zajem dati; oba neskerbna, brez zaupanja, oba pijanosti vdana. V celi fari ni takih, kakor ta dva, eden drugimu tako enaka.

Zdej tedej se ljudje izprašujejo: kako je to, da ste ravno te dve ženi taka moža dobile, ker one ste dobre ženi, da jima ni nič reči? — To je tista vganka, katere ne more nihče uganiti; tudi jez je nisim mogel: zdej jo pak bom. Ni dolgo, kar sim to zvedil, kar bom zdej povedal: Mati Melhijorjeva je imela tri hčere, katerim je tri sto goldinarjev vpisanih v zemljiške bukve per svoji smerti izročila; Melhijor pak je že toliko dobil, da je bil takrat zadovoljin. Kadar pak je bilo treba te denarje sestram plačati, je brat ovinkov iskal, da bi jih ne dal, in je na skrivno vižo plačivni list za izbrisanje iz zemljiških bukev dobil, ker dekleta mlade, nevedne in boječe se niso mogle in hotle za denarje vleči. Tako je le eni sestri nekej maliga vergel, da jo je pregovoril, drugi pa nič, in ravno tako otrokam tretje sestre nič, in je — umerl.

Tukej, ljubi bravec! imaš vganko uganjeno: Očetje so kisle jagode zobali, njih otroci pak so dolge zobe dobili. Tudi njegov sin, posestnik velike zemlje, ni srečen, ni zdrav, hira, gospodarstvo mu ne gre po sreči, le riže. Dopolnjena je tu beseda Božja, ki pravi: Ne žalite vdov in sirotic; če jih bote pak žalili, bodo k meni vpili, in jez bom slišal njih vpitje, in moja jeza se bo unela, in vas bom mahnil, da bodo vaše žene vdove, in sirotice vaši otroci. Pa tudi to: Preklet, kdor siroticam pravico preoberne; zakaj Gospod je ubozih pribežališe, in se potegne za vdove in sirote. Tacih pergodb je veliko na svetu, in ljudje se poprašujejo: kako, zakaj? in iščejo vzrokov povsod drugod, samo per luči besede Božje ne, pa še manj v svojim sercu, kjer je marskteri zatiklej, ki nam brani viditi in spoznati resnico, katero pa moramo

spoznati, in poravnati, de ne pridemo v ječo, iz
ktere ne pojdemo, dokler dolga do zadnjiga ve-
narja ne splačamo. —
L. D.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. V tukajšnih latinskih šolah je
bilo letas družiga pol leta 423 učencev, toraj 27 več
kakor lani, po veri vsi katoličani, po narodstvu 364
Slovincov, 54 Nemcov, 1 Čeh, 2 Horvata, 2 Laha.
Učilnine so perviga in drugiga pol leta plačali skupej
2664 gold., iz zaloge za uboge učence pa so dobili
5876 gold. 33 kr. — V rečnih šolah je bilo v začetku
preteklega šolskega leta učencev 202, med njimi 152
Slovincov, 39 Nemcov, 10 Lahov, 1 Čeh. Učilnine
so plačali 522 gold. 14³/₄, kraje., vpisnine pa 192 gld.
— V 3 razdelkih izgledeh šol je bilo 928, v nedelj-
ski šoli 297 učencev, in v dekliških šolah 824 učenk.
— Oddahnice za latinske in rečne šole terpe do 15.
kimevca, praznovanje začetnih šol pa do sv. Mihela.

* Prihodnjo nedeljo bo v škofijski cerkvi zjutraj
ob poli šestih novoposvečeni mašnik gosp. Jan. Božič
novo mašo imel, ob desetih pa gosp. Blaž Lenček, in
veliki Šmarni dan zjutraj gosp. Karol Heidrich.

Iz Tominskiga. V Dunajskim časniku „Oester.
Volk-fr.“ je pod št. 54 t. l. natisnjen list, ki ga piše
fajmoštor sosednjemu fajmoštru, pri katerim so OO. Je-
zuiti ravno sveti mision dokončali. Tako se glasi: —
„Ljubi, častitljivi gospod sosed! — V torek večer, ka-
kor veste, sim se po dokončanim svetim misionu proti
domu napotil. Veliko, nepopisljivo veselje je moje serce
napolnilo, ko sim gledal brez števila pobožnih, ki so
se na vse kraje, po vsih potih, po polji in gojzdi, čez
hribe in doline, vsi zadovoljni, v veri poterjeni, z Bo-
gam spravljani, spet na svoj dom in k svojimu delu
vernili, ki so ga bili za čas sv. misiona voljno popu-
stili. Ko sim pa še vidil, de se te v začetku pomešane
množice s časom vredujejo, v posebne oddelke zbirajo,
svet roženkranc moliti začnejo in z glasnim petjem Bo-
gu čast in hvalo dajejo — takrat sim bil kakor zamak-
njen, neznano radost je občutilo moje serce, in sim mi-
slil: Ko bi mision družiga sadu ne bil prinesel, kakor
de je več gorečnost do molitve, posebno do prelepe
molitve sv. roženkranca obudil, bi bilo že zadost in vse
hvale vredno, bi moglo že to nas zbuditi, de bi bili
misionam iz serca vdani in jih z vso močjo podpérali.
In ko to mislim, vzamem klubuk v roke, se perdužim
pervi pobožni množici, sklenem svoj glas z njo, in ro-
mam tako proti domu. — Vidite, častiti gospod, to je
en sad z misioniskiga drevesa, ki sim ga najdel na poti
proti svojimu domu, in od kteriga sim Vam povedati
hotel. — Hvaljen bodi Jezus Kristus! — Z vsim spo-
štovanjem Vaš vdani sosed. —

Temu listu so — pod * — sledeče verstice pri-
dane: „Zahvaljen bodi Vsigamogočni! — obnavljena,
pomnožena gorečnost v molitvi ni edini sad, ki je pri-
rastel z misioniskiga drevesa, kteriga so častiti OO. Je-
zuiti zasadili. Nar lepši sad so po misionu ustanovljene
pobožne družbe. Te varujejo in oživljajo po svetim mi-
sionu uneti ogenj. — Družba mladenčev šteje 72, družba
devic 120, mož 182, in žen 287 udov. Vsi udje teh
pobožnih družb so tudi udje sv. serca. Marije Device
in 402 jih je pridruženih bratovšini nar svetejšiga serca
Jezusoviga. Ti udje, ki v vsaki vasi svojiga prednika
imajo, drugi za družiga skerbijo, skupej molijo in tudi
sv. zakramente prejmlajo. — Skušnja uči, de brez
takšnih družb sv. mision marsikje družiga ni, kakor

zauneta slama, ki je naglo v plamenu, pa ravno tako
hitro spet ugasne.“ —

Ravno to lahko tudi mi poterdimo. — Tudi v na-
ših okolicah se je še tu in tam svet mision obhajal;
povsod je — saj o začetku — tudi lep sad rodil, prvo
in morde še drugo leto je bilo v spovednici dokaj opravi-
titi, cerkve so bile pri Božjih službah čez navado polne,
v soseskah in po hišah je bila sploh lepa zložnost
itd. vse je hvalilo sv. mision, de je toliko blagra pri-
nesel, vsak je mislil: Zdaj bo zmérjaj tako. Pa le pre-
hitro skoraj povsod tako biti jenjuje, po misionu uneta
gorečnost naglo ugasuje, in po nekterih letih ni skoraj
nič več, ali saj le malo sadu od misioniskiga drevesa
viditi. — Ko bi se bilo pač cveteče drevo precej s po-
božnimi družbami ogradilo — in ne samo z moli-
tevnimi družbami (zakaj le moliti znajo tudi hinavci),
ampak treba je, de se družbe zavežejo, tudi druge
kristjanske dolžnosti zvesto dopolniti. —

Razgled po keršanskim svetu.

V Bernu je bil 12. p. m. Rihard Jeitteles, uče-
nec 6. gimnazialniga razreda, sin juda Alojzja Jeittelesa,
doktorja zdravilstva, po zgledu svojiga staršiga brata
keršen.

Iz Ogerskiga piše časnik „Bresl. Ztg.“, de so
tam po prekucii Rusje svetopisemske bukve avstrijan-
skim podložnim dajali, ktere cara duhovskiga in de-
želskiga poglavarja keršanstva imenujejo, in de se je
zdaj oblastnijam iz Dunaja zaukazalo, imenovane bukve
pobratiti tistim, ki jih imajo.

V Ferari je 16. p. m. vojak nekatoliške vero
vpričo vojaškiga duhovna iz Bernske škofije in vsih vo-
jakov katoliško vero slovesno obmolil.

Mesca rožnika je v Rimu umerl kardinal For-
nari v 67. letu svoje starosti. Bil je dolgo časa učenik
in je imel posebno srečo, de je zmed njegovih učencev
več kakor 60 škofov vsih narodov in več kardinalov
izvoljenih bilo. Več let sem je bil minister očitniga uka
v papeževih deželah.

Iz Rima se piše, de se je Jakob Picipios, mož
posebne razumnosti in učenosti in utemelitelj izhodno-
keršanske družbe za zedinjenje izhodne ali razkolniške
cerkve vsih obredov in narodov s katoliško in apostol-
sko cerkvijo v Rimu, mesca rožnika vpričo kardinala
Franconita Focijevim in Cerularijevim zmotam odpovedal
in de je bil z veseljem v katoliško cerkev sprejet.

Iz Aleksandrije se piše 7. maliga serpana,
de so zamurci piemonteskiga tergovca in poročniškiga
oskerbnika v Hartumu, Aleksandra Vaudet-a, ko se je v
kupčijskih zadevah po beli reki nazaj peljal, z njegovi-
mi 15 arabskimi spremljevalci vred ubili.

V severni Ameriki so ondodni Čehi v Sen-
Luiškim mestu 16. veliciga travna god sv. Janeza Ne-
pumučana slovesno obhajali. Pri sv. maši so po češko
peli in obhajilne molitve po češko molili. Pridigval je
gospod Lipovski. Pervikrat se je Božja beseda v Ame-
riki z lece v češkem jeziku oznanovala. Pričujoči, ki
jih je bilo obilno število, so bili močno ginjeni, ko so
slišali nebeške resnice razlagati v milih glasovih svojiga
materniga jezika. Sen-Luiški veliki škof so pri ti slo-
vesnosti 150 vernim zakrament sv. birme podelili.

Premembe duhovšine.

V Ljubljanski škofii. Visokočastiti gosp. Jožef Pav-
šler, dekan v Dolini blizo Tersta, je dobil Šiferjev kanonikat v
Ljubljani. — Gospod Fr. Jeršič, kaplan v Adlešću, se je za-
voljo bolehnosti za nekoliko časa v pokoj podal.